

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123011586
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Bugeľ
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8123011586.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Bugeľa a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL. M., MBA, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 07.05.2025, v trestnej veci obž. A. B., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4T/59/2023 zo dňa 07.11.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku zamietla odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že v dňoch od 24. augusta 2020 do 27. augusta 2020 vystupujúc pod priezviskom „C.“, v Prešove po predošlom dohovore s poškodenou A. D. od tejto, pod zámienkou sprostredkovania kúpy nehnuteľnosti – pozemku, ktorý mal predávať údajný exekútor v katastrálnom území Veľký Šariš – Kanaš, Fintice alebo Ľubotice, v nestotožnenom osobnom motorovom vozidle striebornej farby, mu A. D. na parkovisku pri ZOC E. F., G. XX, F., ako zálohu na kúpu osobne v hotovosti odovzdala dňa 24.08.2020 sumu 5.000,- eur. Dňa 25.08.2020 sumu 5.000,- eur a dňa 27.08.2020 sumu 3.300,- eur, kde po prevzatí poslednej sumy A. D., na jej žiadosť vypísal príjmový pokladničný doklad na sumu 13.300,- eur, hoci už v čase prevzatia uvedených súm vedel, že sľúbený pozemok nezabezpečí a peniaze jej nevráti. O jeho zabezpečenie sa ani nepokúsil, čím A. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. X, F. spôsobil škodu vo výške 13.300,- eur, teda na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu, čím spáchal prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

Súd mu za to uložil:

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému stanovuje skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom poškodenej A. D. vo výške 13.300,- eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej A. D., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom H. XXX/X, I. J. K. škodu vo výške 13.300,- eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný. Odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, pričom v odvolaní uviedol, že dňa 07.11.2024 na Okresnom súde Prešov sa konalo hlavné pojednávanie, pod sp. zn. 47/59/2023, na ktorom súd vyslovil, že obžalovaný je vinný zo spáchania skutku popísaného v obžalobe identifikovaného ako trestný čin podvodu v zmysle

ustanovenia § 221 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona. Dňa 21.11.2024 podal obžalovaný odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 07.11.2024, pod sp. zn. 4T/59/2023 s tým, že ho podrobne odôvodní po doručení písomného vyhotovenia rozsudku. S ohľadom na skutočnosť, že obžalovaný v celom rozsahu nesúhlasí s vydaným rozsudkom Okresného súdu Prešov, a to s výrokom o vine, ako aj o uloženom treste, či so samotným odôvodnením napadnutého rozsudku, podal týmto prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie z dôvodu, že má za to, že v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom podľa názoru obžalovaného, opierajúc sa o výsledky vyšetrovania, ako aj skutočnosti, ktoré vyvstali počas konania pred súdom, nebolo žiadnym spôsobom (ani len dostatočne) preukázané, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, mal skutočne spáchať obžalovaný. Obžalovaný týmto podal odôvodnenie odvolania, ktoré odôvodnil takto:

Úvodom tohto odvolania obžalovaný uvádza, že sa v celom rozsahu nestotožňuje so závermi súdu uvedenými v napadnutom rozsudku, pričom má za to, že súd pri rozhodovaní vo veci samej vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, na základe nepravdivých, nesprávnych a neúplných dôkazov. K nesprávne zistenému skutkovému stavu:

Obžalovaný uvádza, že sa v predmetnom čase - v čase spáchania skutku nachádzal v zahraničí - v Nemecku u svojej matky, ktorá tam dlhodobo pracuje, a teda uvedený skutok nemohol spáchať on, pričom uvedené bolo potvrdené aj výpoveďami svedkov, a to výpoveďou svedka L. B. a svedka M. E., pričom súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tieto výpovede nezohľadnil. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že predmetné výpovede nie sú hodnoverné, pričom odkázal napríklad na skutočnosť, že svedok M. E. nevedel odpovedať na otázku, kde obžalovaný pracuje. Obžalovaný poukazuje na nepripustnú argumentáciu v smere preukázania (ne)dôveryhodnosti uvedených svedkov a trvá na tom, že bolo preukázané, že v čase spáchania skutku sa nenachádzal na území Slovenskej republiky. V rámci vyšetrovania ani následného dokazovania na hlavnom pojednávaní nebol realizovaný akýkoľvek dôkaz, ktorý by rozporoval tvrdenia svedkov. Jedná sa výlučne len hodnotenie a pocity súdu prvého stupňa, bez opory v realizovanom vyšetrovaní a následnom dokazovaní. Za predpokladu, že má súd pochybnosti o pravdivosti tvrdení svedkov, tak je povinný ich vyvrátiť, pretože v opačnom prípade existujú dôvodné pochybnosti, a teda súd je povinný rešpektovať zásadu "in dubio pro reo", čo sa v tomto prípade nestalo, a teda podľa názoru obžalovaného došlo k podstatnému porušeniu práv obžalovaného na spravodlivý proces.

Na strane 4. napadnutého rozsudku (prvý odsek) súd v odôvodnení uvádza, že svedkyňa - poškodená osobu menom C. spoznala pri prvej rekognícii. Nemožno nespomenúť, že doposiaľ nie je známe, kto je osoba menom C., a teda je otázne, prečo orgán činný v trestnom konaní realizoval opakovanú rekogníciu, ak poškodená pri rekognícii označila C. ako páchatela.

K nezákonne vykonaným a získaným dôkazom:

Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že obžalovaného usvedčuje svedkyňa, pričom súd si uvedomuje, že jej výpoveď (medzi ktorú fakticky zahŕňa aj rekogníciu ako zvláštnu formu výsluchu) je jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, ale vzhľadom na konzistentnosť v jej tvrdeniach, súd nezistil žiadne podstatné rozpory, ktoré by mohli súd viesť k pochybnosti o pravdivosti jej výpovede. K uvedenému obžalovaný uvádza, že súd rozhodol o jeho vine len na základe rekognície, o ktorej zákonnosti vznikli dôvodné pochybnosti už v prípravnom konaní. Rekognícia nebola podľa názoru obžalovaného realizovaná v súlade s právnymi predpismi, keďže bola realizovaná bez obhajcu obžalovaného, a z toho dôvodu existujú dôvodné obavy ako daná rekognícia prebiehala, najmä v situácii, ak vykonanie fyzickej rekognície za prítomnosti obvineného bola bez väčších komplikácií realizovateľná. Uvedeným postupom orgán činný v trestnom konaní fakticky zmaril právo obvineného na obhajobu voči danému dôkazu, keďže nie je možné potvrdiť, či daný vyšetrovací úkon realizovaný v súlade s právnymi predpismi. V takom prípade je nutné považovať daný dôkaz za nezákonný, keďže nebol akýkoľvek dôvod na jeho realizáciu pred vznesením obvinenia. Vykonanú rekogníciu možno považovať za nezákonnú tiež z dôvodu, že počas prvej rekognície, poškodená neoznačila obžalovaného za páchatela. pričom počas priebehu druhej rekognície bolo poškodennej predložených 5 farebných fotografií a len 1 čiernobiela fotografia, a tiež z dôvodu, že len na jednej z fotografií sa nachádzala osoba s plešinou či osoba s náušnicou, pričom poškodená jasne uviedla, že páchatel plešinu nemal. Obžalovaný má za to, že výberom figurantov, ktorí nezodpovedali opisu poškodennej, došlo k vážnemu pochybeniu pri výkone rekognície. Figuranti na fotografiách, ktorí boli poznávaní poškodenou, nedisponovali rovnakými základnými charakteristickými znakmi, čo je podľa názoru obžalovaného v hrubom rozpore so zákonom. V tejto súvislosti obžalovaný odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.05.2015, sp. zn. 1Tdo/22/2015, citujúc jeho časť nasledovne: „Vyšetrovateľ svedkyňu ukázal fotoalbum s piatimi osobami, ktoré sa zjavne odlišovali od obvineného. Išlo o dôkaz vykonaný v

rozpore s ustanovením § 126 Tr. poriadku, preto do spisu nemal byť ani založený. (...) Dovolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok bol vyhlásený aj na podklade súdom vykonaného dôkazu, ktorý nebol získaný v prípravnom konaní v súlade so zákonom a preto je sám nezákonný, rovnako ako aj uznesenie odvolacieho súdu, ktorý túto nezákonnosť neodstránil.“ V súvislosti s vykonanou rekogníciou, obžalovaný tiež poukazuje na skutočnosť, že došlo k nerešpektovaniu subsidiárneho spôsobu vykonania rekognície prostredníctvom fotografií. Obžalovaný má za to, že rekognícia mala byť primárne vykonaná „in natura“ - priamym predvedením osôb - živých figurantov, pretože neexistovala prekážka, v dôsledku ktorej by bolo potrebné vynechať osobnú - priamu „in natura“ rekogníciu a vykonať rovno rekogníciu prostredníctvom fotografií. Uvedeným postupom došlo k nerešpektovaniu subsidiarity rekognície podľa fotografií. Nemožno opomenúť, že napriek tomu, že rekognícia prostredníctvom fotografií má nižšiu právnu silu než rekognícia „in natura“, bol zvolený postup vykonania rekognície fotografiami akceptovaný súdom, čo doposiaľ nebolo riadne a dôvodne odôvodnené. V nadväznosti na uvedené, obžalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.08.2008, sp. zn. 4Tdo/12/2008, podľa ktorého: „Rekognícia „in natura“ je nutná všade tam, kde takú osobu je možné zistiť. Rekognícia podľa fotografií je možná v prípade, že predchádzajúci postup nie je možný napríklad preto, že podozrivá osoba nie je zistená.“ V čase realizovanej fotorekognície orgán činný v trestnom konaní už očividne uvažoval nad obžalovaným ako podozrivým, pretože inak by nemal dôvod taký úkon vôbec realizovať.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný trvá na tom, že je nutné považovať daný dôkaz za nezákonný, pretože:

1. Rekognícia bola realizovaná bez obhajcu obžalovaného.
2. Rekognícia bola prvotne vykonaná pred výsluchom svedka - poškodenej.
3. Počas prvej rekognície poškodená obžalovaného neoznačila za páchatel'a alebo osobu menom C. (str. č. 4 odôvodnenia rozsudku).
4. Rekognícia bola vykonaná v rozpore so zákonom - predložením fotografií figurantov, ktorí nemali spoločné základné charakteristické znaky.
5. Rekognícia prebehla v rozpore s princípom subsidiarity rekognície prostredníctvom fotografií.

K údajnej hodnovernosti poškodenej A. D.:

Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vzhľadom na konzistentnosť v tvrdeniach poškodenej, nezistil žiadne podstatné rozpory, ktoré by mohli súd viesť k pochybnosti o pravdivosti jej výpovede. V nadväznosti na uvedené obžalovaný poukazuje na výsluch svedka - poškodenej A. D. zo dňa 22.11.2022, z ktorého vyplynulo, že svedkyňa sa nevie vyjadriť k výške páchatel'a, že si nie je istá či mal páchatel' bradu, ale uviedla, že ju asi nemal, nespomenula si na vlasy, aké mal páchatel', ďalej uviedla, že páchatel' bol tmavšej pleti, ale konkrétne sa nevedela vyjadriť ako to myslí, ale uviedla, že vie, že mal hnedé oči, a to napriek tomu, že páchatel' mal slnečné okuliare. Obžalovaný uvedeným spochybňuje hodnovernosť výpovede poškodenej, pretože je viac než nepravdepodobné, že si poškodená mohla zapamätať farbu očí páchatel'a, ktorý mal okuliare, pričom poškodená nevie uviesť opis vlasov alebo iné charakteristické črty, ktoré by si priamo mohla a mala všimnúť. Poškodená uviedla, že páchatel' asi nemal bradu, avšak obvinený mal dlhodobo dlhú bradu, ktorú si nebolo možné nevšimnúť.

Nesprávne vyhodnotenie konfrontácie:

Dňa 19.07.2023 sa medzi obvineným a poškodenou uskutočnila konfrontácia, pri ktorej poškodená nevedela odpovedať na otázku či pozná obvineného, resp. dlho na otázku vyšetrovateľa neodpovedala a nereagovala ani na výzvu vyšetrovateľa. Po dlhej pauze odpovedala, že ho pozná, že sa s nim stretla asi dva roky dozadu v Prešove pod Šalgovíkom ohľadom pozemku. Dlhé váhanie poškodenej a jej neistá reakcia nasvedčujú tomu, že poškodená obvineného nespoznala, pretože nebol páchatel'om skutku, ktorý opisuje, a tak neodpovedala určito as úplným presvedčením a svoju odpoveď si potrebovala premyslieť. Z konania poškodenej možno nadobudnúť dojem, že má v úmysle obviniť akúkoľvek osobu, za účelom dosiahnutia jej odškodnenia, pretože z výpovedí poškodenej jasne vyplýva, že popis páchatel'a skutku sa nestotožňuje s výzorom obžalovaného. Zo všetkých výpovedí poškodenej je zrejmé, že jej je v podstate jedno, kto bude obžalovaný, a jej jedinou motiváciou je označiť osobu, ktorá by bola zaviazaná k náhrade škody. V takom prípade obžalovaný považuje za nesprávne hodnotenie súdu prvej inštancie, že poškodená nemá dôvod uvádzať nesprávne informácie, ako napríklad označiť nevinnú osobu - obžalovaného ako páchatel'a skutku, ak je cieľom je vrátenie peňazí, čo je k jediné konzistentné tvrdenie poškodenej, ktorá uvádza od prvotných úkonov až do vyhlásenia rozsudku. Počas konfrontácie poškodená opätovne uviedla, že páchatel' bol tmavšej pleti, skôr taký opálený, taký tmavý ako Róm, pričom obvinený uvádza, že jeho pokožka nie je tmavšej pleti a už vôbec nie je Róm. Je nutné uviesť, že uvedené tvrdenie o tmavej pleti poškodená uvádzala aj v konaní pred súdom,

príčom nezrovnalosť vo farbe pokožky páchatela a obžalovaného vysvetlila nelogicky a neadekvátne tým, že obžalovaný sa údajne mohol natierať krémom, čo absurdné a nedôveryhodné odôvodnenie. Uvedené tvrdenie nie je možné považovať za pádny argument, pričom súd sa uvedeným tvrdením svedkyne - poškodenej, vôbec nezaoberal a vôbec ho nepovažoval za sporný či nehodnoverný. O nedôveryhodnosti výpovedí svedkyne - poškodenej svedčí aj skutočnosť, že tá počas svojho výsluchu na pojednávaní dňa 16.11.2023 požiadala o prerušenie pojednávania za účelom požitia vody, pričom počas tohto prerušenia svedkyňa po celý čas telefonovala a diskutovala o vhodnosti jej odpovedí na súdom kladené otázky. Uvedené považuje obžalovaný za rozporujúce právu, pretože svedok nie je oprávnený počas svojho výsluchu radiť sa (ani s advokátom) v smere odpovedania na položené otázky. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný bol prítomným ako pred orgánmi činnými v trestnom konaní, tak pred súdom samotným, možno považovať stotožnenie obžalovaného ako páchatela podľa opisu poškodenej za absurdné. Obžalovaný trvá na tom, že skutok spáchanie ktorého sa mu kladie za vinu, nespáchal. Obžalovaný má za to, že v konaní nebolo preukázané, že sa dopustil spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, pričom odôvodnením svojho odvolania poukazuje na to, že v priebehu konania nebol presne a úplne, skutočne a správne zistený skutkový stav, tiež, že dôkazy na základe súd rozhodol vo veci samej boli získané nezákonným spôsobom či vykonané nezákonným a nesprávnym postupom, a tiež, že výpovede svedkyne - poškodenej, nemožno považovať za hodnoverné, pretože v konaní bolo niekoľkokrát preukázané, že svedkyňa opisuje osobu páchatela odlišne od osoby obžalovaného, tiež že svedkyňa nevedela odpovedať na otázky orgánov činných v trestnom konaní, či sa vyhýbala niektorým priamym odpoveďami. Obžalovaný má za to, že napadnutým rozsudkom sa mu kladie za vinu spáchanie skutku, ktorý nespáchal, pričom neboli realizovaným dokazovaním vyvrátené dôvodné pochybnosti, ktoré vyplynuli ako na napríklad:

a) obžalovaný sa v čase skutku nenachádzal na území Slovenskej republiky;

b) nebolo preukázané, že by obžalovaný používal telefónne číslo, cez ktoré kontaktovala poškodená pána C., ktorý jej mal sprostredkovať kúpu pozemku,

c) poškodená nevedela označiť, kde sa mal pozemok nachádzať, aký je veľký ani kúpnu cenu, a teda sú dôvodné pochybnosti, že jej postupu pri záujme o kúpu pozemku,

d) popis obžalovaného sa žiadnym spôsobom nestotožňuje s obžalovaným a jeho označenie vyplynulo výlučne z aktivity povereného príslušníka orgánu činného v trestnom konaní, kedy údajné spojil obžalovaného so skutkom preverovaným na inom oddelení Policajného zboru Slovenskej republiky (vec nie je právoplatne ukončená, takže súd prvej inštancie nie je oprávnený vyvodzovať akékoľvek závery), a teda je otázkou akým spôsobom bola v skutočnosti realizovaná rekognícia, keďže poškodená pri každom výsluchu váhala so svojimi odpoveďami a vyjadreniami na adresu obžalovaného a aj v rámci samotného výsluchu na hlavnom pojednávaní nebola schopná popísať osobu páchatela tak, aby sa zhodoval s obžalovaným a napriek tomu označila obžalovaného ako páchatela skutku:

e) opakované tvrdenou motiváciou poškodenej je vrátenie finančných prostriedkov, ktoré dala pánovi C., ktorého sa orgánom činným v trestnom konaní nepodarilo dohľadať- stotožniť;

f) súd prvej inštancie podľa názoru obžalovaného nie je oprávnený domýšľať súvislosti bez adekvátnych dôkazov, a naopak je povinný v zmysle zásady trestného práva rešpektovať prípadné dôvodné pochybnosti a v zmysle zásady „in dubio pro reo“ aj rozhodnúť.

Vzhľadom na vyššie uvedené, obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd - Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 07.11.2024, sp. zn. 4T/59/2023-340 v celom jeho rozsahu a oslobodil obžalovaného spod obžaloby, pretože skutok, ktorého spáchanie sa obžalovaného kladie za vinu, nespáchal obžalovaný.

Na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaného, preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že okresný súd vykonal rozsiahle dokazovanie v zmysle ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku a dôkazy vykonané na hlavných pojednávaniach náležitým spôsobom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, vyhodnotil a správne rozhodol a uznal obžalovaného za vinného v zmysle podanej obžaloby okresného prokurátora.

Okresný súd rozhodnutie o vine, treste a náhrade škody odôvodnil tým, že prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov podal na Okresný súd Prešov dňa 25.09.2023 obžalobu na obžalovaného A. B. pre skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, ako je tento skutok uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto

rozsudku a ktorý prokurátor v podanej obžalobe právne kvalifikoval prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 06.08.2024.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16.11.2023 po poučení o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v ustanovení § 257 Trestného poriadku vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu v obžalobe prokurátora kládol za vinu (vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku). Preto súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkyne - poškodenej, svedkov, prečítaním výpovede svedkov z prípravného konania, prečítaním obsahu listinných dôkazov a zistil tento skutkový stav:

Obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16.11.2023, na obsahu ktorej zotrval aj na ďalších termínoch hlavného pojednávania uviedol, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu spáchať nemohol, pretože sa v tom čase, kedy malo k nemu dôjsť, nachádzal mimo územia SR, pretože bol v Nemecku za svojou mamou, ktorá tam v tom čase pracovala ako opatrovateľka. To mu vie potvrdiť svedok E. aj svedok E. D.. Jeho mama roky dochádzala cez opatrovateľskú agentúru do Nemecka na turnusy a keď chodila na turnus dlhšie, tak jej tam nosil lieky a vtedy ju aj išiel navštíviť. Návšteva jeho mamy v roku 2020 bola posledná alebo predposledná, lebo neskôr už jeho mama v Nemecku nepracovala a on ju už nenavštevoval. Aj v roku 2019 ju bol pozrieť raz a to od 20. augusta do 27. augusta a presne v tom istom čase ju bol pozrieť aj v roku 2020. Lieky pre mamu vyzdvihol v lekární na základe fotokópie preukazu poisťovne jej mamy, kedy obžalovaný vo svojej výpovedi uviedol mená lekárov jej matky a tiež názvy liekov, ktoré jeho mama v tom čase užívala. Po ceste do Nemecka ako aj po ceste späť sa zastavil u svojho kamaráta M. E. v Prahe, a to asi tri dni pri ceste do Nemecka a tri dni po ceste naspäť. Okrem toho poukázal na to, že ho poškodená pri konfrontácii označila za róma, hoci on ako róm nevyzerá a vôbec ho nevedela popísať, a to ani na otázku vyšetrovateľa. On poškodenú nikdy predtým nestretol a ani ju nepozná. Nevie, prečo je s ňou spájaný. Vie, že sa voči nemu vedie aj doposiaľ neskončené trestné konania na Okresnom súde Vranov nad Topľou ale nevie, prečo je s týmito konaniami spojený. Nikdy sa nepohyboval v realitnej činnosti. Do Prešova chodí iba raz alebo dva krát ročne a mesto, ako aj jeho časti nepozná. Bradu má zapustenú asi tri roky. On mobilný telefón veľmi nepoužíva, ale jeho číslo je XXXX XXX XXX, ktoré je aktívne asi tri roky ale má ho vypnuté. Používa skôr to isté telefónne číslo ale s koncovkou 506, aj to len zriedka na komunikáciu s obhajcom. Mobilným operátorom je spoločnosť Orange.

Svedkyňa - poškodená A. D. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že sa stretla s jej kamarátom E. G., ktorému sa zverila, že hľadá v okolí Prešova nejaký pozemok. E. G. jej dal číslo na realitného agenta, ktorý jej potom volal hneď v ten deň a predstavil sa ako C., s ktorým sa potom stretla a ktorý jej sám povedal, že Prešov veľmi nepozná. Stretli sa v časti Prešova Pod Šalgovíkom, kde si ona prisadla k nemu do auta a on potom volal ohľadom pozemkov jednému pánovi, ktorého mal v telefóne uloženého ako exekútora. Potom spolu išli do banky v OC MAX, kde vybrala peniaze v hodnote 5.000,- eur, kedy ju on čakal vonku v aute a kde mu potom peniaze dala, ale keď od neho pýtala potvrdenie o prijatí peňazí, tak jej povedal, že ho nemá pri sebe a dá jej ho neskôr. Ešte z auta volala do banky, že chce vybrať vyššiu sumu, lebo vedela, že sa to musí hlásiť vopred. Potom mu peniaze dala ešte dvakrát a to celkovom sumu 13.300,- eur, kde až pri poslednom odovzdaní peňazí jej on vystavil doklad, ktorý odovzdala polícii. Keď mu neskôr volala ohľadom pozemku, mal telefón vypnutý a nereagoval ani na správy. Preto kontaktovala E. G., ktorý jej povedal, že sa s tým C. spojil a neskôr jej oznámil, že C. má covid a leží v nemocnici. Poškodená pri výpovedi uviedla, že osoba, ktorá sa jej predstavil ako C. a ktorej odovzdala peniaze ako zálohu na kúpu pozemku je totožná s osobou obžalovaného sediaceho v pojednávacej miestnosti. Všetky peniaze mu odovzdala v hotovosti do ruky. Stretli sa celkovo tri krát a to vždy na bočnom parkovisku pri OC MAX, kedy tam bol obžalovaný vo všetkých prípadoch na striebornom motorovom vozidle Škoda Octavia combi. Na kamere sa však toto auto nepodarilo polícii zistiť. S touto osobou aj volala na telefónnom čísle +XXX XXX XXX XXX, pričom to bola Tesco karta ale kúpená na úplne inú osobu. Vo všetkých troch prípadoch mu peniaze odovzdala v popoludňajších hodinách. Dvakrát vybrala z pokladne v banke sumu po 5.000,- eur a jeden krát sumu 3.300,- eur z bankomatu. Vo všetkých troch prípadoch mu peniaze odovzdala v aute a mali slúžiť na kúpu pozemku pre ňu. Peniaze mala vyplatené od bývalého manžela a teraz z dôvodu tohto konania musí stále bývať s bývalým manželom, lebo nemá kam ísť. Pozemok jej zabezpečený nebol a ani jej neboli vrátené peniaze. Obžalovaný bol v tom čase rovnako silnej postavy ako na pojednávaní, hoci pripustila, že po troch rokoch sa človek môže zmeniť. Obžalovaný mal vtedy slnečné okuliare a snažil sa jej pozeráť do očí. Sedel v aute vedľa nej ale keď natočil hlavu, videla, že má hnedé oči. Mal menšiu bradu a tmavšiu pleť,

ako má na hlavnom pojednávaní, ale to podľa svedkyne mohlo vzniknúť opálením. Aj pri konfrontácii s ním ho tiež spoznala po hlase. Vo vzťahu k rekognícii uviedla, že policajť jej dal papier so šiestimi alebo ôsmimi fotografiami, na ktorom mala ukázať osobu, ktorej mala odovzdať peniaze, pričom ju nikto nenavádzal. Prvýkrát ukázala na nejakú osobu, lebo si myslela, že musí na niekoho ukázať ale na týchto dvoch fotoalbumoch jej nesedel ani jeden človek. Polícia sa potom spojila s kolegami vo Vranove nad Topľou, lebo im povedala, že je tam podaná obžaloba a kde mal byť podvedený jej kamarát Novický, a po pár dňoch ju zavolali na políciu na druhú rekogníciu, kde obžalovaného spoznala ako muža, ktorému odovzdala peniaze. Má papier, ktorý obžalovaný podpísal a podľa nej by sa to dalo zistiť grafologicky. Pozemky, ktoré jej boli ponúkané, sa mali nachádzať niekde v Ľuboticiach alebo Finticiach a nikdy sa na ne nebola pozrieť, hoci jej ohliadka pozemkov bola sľúbená. Finálnu cenu pozemkov uviesť nevedela a peniaze, ktoré dala, brala ako zálohu a zvyšnú sumu by doplatila. Dôverovala E. G., s ktorým sa poznala asi 10 rokov a podľa nej je on tiež spoluvinník, keďže jej dohodil niekoho, kto ju obral o peniaze a podľa nej o tom E. musel vedieť. G. však nikdy nebol prítomný spolu s obžalovaným ale musel ho poznať, lebo on jej dal číslo na obžalovaného. Osobu menom C. spoznala hneď pri prvej rekognícii.

Svedok E. G. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že je kamarát poškodenej. V tom čase, keď ho oslovila poškodená, že zháňa pozemok, aj on zháňal byť a tak jej poskytol pár svojich kontaktov. Medzi nimi aj kontakt na pána B. a pána C., s ktorými sa poškodená stretla. Potom mu poškodená volala, že jej dotyčný nedvíhal telefón a ani jemu. Tie, čísla, ktoré poškodenej dal, už nemá, lebo vymenil telefón. Poškodenej poskytol kontakt iba na pána C.. Vie, že medzi C. a poškodenou bola dohoda iba ústna a ona mu dala asi 9.000,- eur. On sám poznal C. iba z taxíka a stretol sa s ním raz. Svedok v ďalej časti výpovede priznal, že mal číslo aj na pána C. ale on poškodenú s C. neskontoval. Obžalovaného pozná len z videnia cez kamaráta a spoznal ho na káve na benzínovom čerpadle. Okrem toho sa stretli pár krát vo Vranove. Nepamätá si, či je voči nemu vznesené obvinenie a nevie nič o podanej obžalobe a ani o trestnom konaní na súde voči jeho osobe. Nevie, ako sa poškodená mohla stretnúť s obžalovaným, ale pri stretnutiach s obžalovaným, mu tento spomínal nejaké nehnuteľnosti. Pripustil, že má telefonický kontakt na obžalovaného, ktorý mu dal kamarát ale v tom čase mal veľa kontaktov. S poškodenou sa prestal kontaktovať, lebo sa na neho nahnevávala, lebo si myslí, že jej dohodil človeka, ktorý je za to zodpovedný. Poškodenej dal tri kontakty sa osoby, ktoré by jej sprostredkovali kúpu nehnuteľnosti. Prečo neuviedol, že dal kontakt okrem B. a C. aj na C. svedok odôvodnil tým, že on rýchlo zabúda. Svedok potvrdil, že vo vyšetrovacom spise sa na čl. 135 až 140 nachádza jeho komunikácia s poškodenou. Následne aj pripustil, že sa voči nemu vedie konanie na Okresnom súde Vranov nad Topľou, na ktoré si počas výsluchu už spomenul ale táto vec nie je skončená. Pripustil, že sa na požiadanie poškodenej skúšal kontaktovať s C. ale sa mu to nepodarilo. Poprel výpoveď poškodenej, že to C. mal volať jej, lebo on dal tri kontakty poškodenej. Svedok na fotografii č. 4 pri rekognícii zo dňa 07.07.2021, keď mu fotoalbum bol daný na hlavnom pojednávaní na nahliadnutie, spoznal N. C.. Svedok potvrdil svoju výpoveď z prípravného konania, ktorej časť mu bola za účelom odstránenia rozporov na hlavnom pojednávaní prečítaná, že poškodená mu volala, že sa s C. stretla a dohodla sa s ním na nejakom stretnutí a že mu dala zálohu ale nepovedala mu v akej výške, ale potom je nebral telefón a prosila ho, aby mu skúsil zavolať, čo sa mu nepodarilo s tým, že mu poškodená vtedy mala povedať, že mu dala 9.000,- eur.

Svedok M. E. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že s obžalovaným sa pozná od detstva a obžalovaný sa u neho v Prahe, kde svedok býva, zastavuje a vtedy u neho aj prespáva. Už nevie povedať presný dátum, kedy u neho obžalovaný bol, ale vie, že ten chodí k nemu vždy koncom augusta každý rok a myslí si, že tomu tak bolo aj v roku 2020, lebo v tom roku ešte matka obžalovaného pracovala v Nemecku. Vtedy u neho prespáva a ide za mamou do Nemecka. Za mamou chodil obžalovaný preto, aby jej doniesol lieky a nejaké veci. Nevie, čím sa v roku 2020 obžalovaný živil, lebo oni sa bavia o iných veciach. V tom čase mal obžalovaný Škodu Superb ale nie si tým istý. Nevie, či vtedy prišiel autom alebo vlakom, lebo to obžalovaný striedal. Zastavil sa u neho aj cestou späť z Nemecka, kde sa zdržal iba jednu noc. U neho sa obžalovaný väčšinou zdrží 2 alebo 3 dni. Obžalovaný k nemu chodí koncom augusta preto, lebo to svedkovi takto vyhovuje pracovne.

Súd na návrh prokurátora a so súhlasom obžalovaného prečítal výpoveď svedkyne L. B. z prípravného konania, kedy dňa 17.01.2023 vypovedala, že obžalovaný je jej syn. V rokoch 2017 až 2021 pracovala v Nemecku ako opatrovatelka a ubytovaná bola u pacienta, o ktorého sa starala. Počas toho, ako pracovala v Nemecku, obžalovaný asi ju 2 až 3 krát do roka chodil navštevovať, pričom bol ubytovaný tam, kde ona. V období od 22.08.2020 do 27.08.2020 bol u nej, lebo 20.08.2020 mu volala, aby jej doniesol lieky na vysoký krvný tlak, cholesterol a štítnu žľazu. Lieky jej poslal poštou ale tie sa niekde

stratili. Myslí si, že k nej prišiel vlakom. Nespomína si na meno a adresu pacienta, pre ktorého vtedy pracovala. Pán, pre ktorého pracovala medzičasom išiel do ústavu a tak nevie, či by túto návštevu obžalovaného u nej vedel niekto potvrdiť.

So súhlasom prokurátora a obžalovaného okresný súd na hlavnom pojednávaní v rámci dokazovania prečítal výpoveď svedka E. I. z prípravného konania zo dňa 10.07.2021, ktorý uviedol, že telefónne číslo XXXX XXX XXX nepozná ale potvrdil, že mal viaceré telefónne čísla na karty, ktoré kúpil v OC Tesco v Trebišove. Mobilný telefón HONOR so SIM kartou dal do záložne za 56,- eur a ten už zo záložne nevyzdvihol. Z tohto telefónu dal zavolať nejakému kamarátovi ale bol vždy pri hovore a žiadne kúpy alebo predaje sa z jeho mobilu nevybavovali. Poškodenú nepozná.

Okresný úd v rámci listinných dôkazov prečítal zápisnicu o podaní trestného oznámenia, ktoré podala svedkyňa - poškodená do zápisnice spísanej dňa 14.10.2020 na OR PZ Prešov, v ktorom poškodená uviedla rovnaké skutočnosti ako vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, kedy osobu menom C. opísala ako človeka asi vo veku 50 rokov, ktorý mal celý čas slnečné okuliare, silnejšej postavy a tmavé oči, ktoré videla z boku cez okuliare.

Okresný súd tiež prečítal komunikáciu poškodenej s osobou, ktorú mala poškodená uloženú v mobilnom telefóne ako C., kedy z obsahu komunikácie vyplýva, že si obaja dohadovali čas stretnutia. Komunikácia prebehla podľa mobilného telefónu od 27.08.2020 do 10.09.2020, kedy osoba menom C. komunikovala naposledy. Neskôr už na výzvy poškodenej nereagoval. Súd tiež prečítal sms komunikáciu medzi poškodenou a svedkom G., z ktorej vyplýva, že ani svedok G. sa nevie osobe menom C. dovolať.

Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 27.08.2020 vyplýva, že od A. D. bola prijatá suma 13.300,- eur za účelom zaplataenia zálohy, pričom podpis príjemcu je nečitateľný. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní poprel, že by to bol jeho podpis.

Súd na hlavnom pojednávaní v rámci dokazovania prečítal aj zápisnicu z rekognície osoby, ktorá bola vykonaná dňa 07.07.2021 za prítomnosti vyšetrovateľov PZ a poškodenej A. D., z obsahu ktorej vyplynulo, že poškodená ani na jednom z albumov obsahujúcich fotografie nepoznala osobu, ktorej mala odovzdať peniaze. Na oboch albumoch sa nachádzala aj fotografia N. C..

Okresný súd tiež prečítal obsah zápisnice o rekognícii vykonanej dňa 23.03.2022, opäť za účasti vyšetrovateľov a poškodenej A. D., kedy jej boli za sebou predložené dva albumy fotografií obsahujúcich päť farebných a jednu čiernobielu fotografiou mužov, kedy poškodená postupne na oboch albumoch spoznala osobu obžalovaného, ktorého označila ako muža, ktorému odovzdala 13.300,- eur. Obhajca k tomuto dôkazu namietal, že sa tam nachádza aj jedna čiernobiela fotografia, jedna osoba s plešinou, hoci poškodená uvádzala, že ten muž plešinu nemal a ešte jedna osoba s náušnicou, čím sú podľa neho tri zo šiestich osôb vylúčené.

Zo správy mobilných operátorov podaných na základe príkazu sudcu podľa § 116 Trestného poriadku vyplýva, že telefónne číslo XXXX XXX XXX je registrované v spoločnosti SWAN Mobile, a.s. a pridelené osobe menom E. I..

Z úmrtného listu Matričného úradu Levice vo zväzku 45, ročník 2021, strana 183, poradové číslo 392 je zapísané úmrtie N. C., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX.

Uznesením OR PZ vo Vranove nad Topľou pod ČVS: ORP 365/2/-VYS-VT-2022 zo dňa 28.02.2022 bolo vznesené obvinenie A. B. a E. G. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaného formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Z obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov pod číslom PV 1/22/77103-11 vyplýva, že prokurátor vypracoval dňa 27.05.2022 obžalobu na oba vyššie uvedené osoby pre skutok, ktorého sa mali dopustiť tak, že obvinený E. G. poskytol poškodenému O. J., trv. bytom G. P. XX, okr. Vranov nad Topľou, prechodne bytom C. XX, I. J. K. kontakt na obvineného A. B., a predstavil ho O. J. ako realitného makléra, ktorý mu zabezpečí a sprostredkuje kúpu pozemku po exekúcii, o čom ho uistoval prostredníctvom komunikácie v aplikácii Messenger, pričom prvýkrát sa všetci traja stretli dňa 18.04.2021 na čerpacej stanici v Hencovciach, okr. Vranov nad Topľou, kde na stretnutie O. J. priviezol E. G. a A. B. prišiel sám na inom motorovom vozidle a na predmetom stretnutí A. B. uviedol O. J., že pozemok na

predaj o rozlohe 6.500 m² sa nachádza pri pohostinstve A. v obci Bystré, okr. Vranov nad Topľou, na sprostredkovaní jeho predaja sa dohodli a následne sa opäť všetci traja stretli 19.04.2021 na parkovisku pri bývalom Plastimexe v Nižnom Hrabovci, okr. Vranov nad Topľou, kde na toto stretnutie O. J. opäť priviezol E. G. a A. B. prišiel sám na inom motorovom vozidle, pričom A. B. ukázal O. J. v mobilnom telefóne fotku pozemku, ktorý mu ponúkal a O. J. odovzdal A. B. za prítomnosti E. G. sumu 5.980,- eur za predmetný pozemok, bez vystavenia potvrdenia alebo podpisu zmluvy, pričom v tom čase už A. B. vedel, že O. J. žiaden pozemok po exekúcii nezabezpečí, pričom aj po následných urgenciách zo strany O. J. nedošlo k žiadnemu prevodu pozemku, v dôsledku čoho bola poškodenému O. J. spôsobená škoda v sume 5.980,- eur, pričom prokurátor tento skutok právne kvalifikoval vo vzťahu k obžalovanému A. B. ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a vo vzťahu k obvinenému E. G. ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spáchaný formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona. Uvedená trestná vec sa vedie na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod spisovou značkou 2T 35/2022 a doposiaľ nie je právoplatne skončená.

Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou vyplýva, že obžalovaný je od 08.01.2018 vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie a táto jeho evidencia ku dňu podania potvrdenia (24.01.2023) trvá, pričom od 19.10.2022 je práceneschopný, čo vyplynulo aj z potvrdenia o PN. Zdravotné problémy obžalovaného vyplynuli aj z lekárskeho správ, ktoré sa viažu na PN. Z oznámenia Sociálnej poisťovne zo dňa 20.01.2023 vyplýva, že obžalovaný nie je poberateľom žiadneho druhu dávok vyplácaných Sociálnou poisťovňou.

Z odpisu Registra trestov SR týkajúceho sa obžalovaného aktuálneho ku dňu vydania tohto rozsudku vyplýva, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný. Z Ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplýva spáchanie iba jedného priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky ale až po spáchaní žalovaného skutku. Predtým iné priestupky obžalovaný evidované nemá.

Okresný súd vykonal všetky dôkazy, ktorých vykonanie navrhli strany trestného konania a ktoré sám považoval za potrebné vykonať na to, aby mohol spoľahlivo ustáliť, aký skutok sa stal, či tento skutok napĺňa znaky niektorého z trestných činov v zmysle Trestného zákona, a ak áno, akého a či tento skutok majúci povahu trestného činu spáchal obžalovaný. Súd tiež vykonal všetky dôkazy potrebné na to, aby v prípade vyslovenia viny obžalovaného za spáchaný trestný čin mohol rozhodnúť o uložení primeraného a spravodlivého trestu a to tak z hľadiska jeho druhu ako aj výšky. Súd pritom vyhodnocoval všetky dôkazy a informácie z nich vyplývajúce samostatne, avšak zároveň v spoločnom kontexte, ktorý vytvárajú.

Výrok súdu o vine obžalovaného sa musí zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní (§ 2 ods. 19 a § 278 ods. 2 Trestného poriadku) a tieto dôkazy musia tvoriť súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že o nich možno vyvodíť jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru o tom, že sa skutok stal a že tento skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný v priebehu celého trestného konania svoju vinu popieral a svoju obranu založil na tvrdení, že v tom čase, kedy malo podľa obžaloby ku skutku dôjsť, sa nachádzal mimo územia Slovenskej republiky, pretože bol navštíviť svoju mamu L. B., ktorá v tom čase pracovala v Nemecku ako opatrovateľka, pričom po ceste tam a aj po ceste naspäť navštívil svojho kamaráta z detstva M. E., ktorý žije v Prahe a kde pri ceste tam aj späť u neho prespal dve alebo tri noci. Druhou rovinou obrany obžalovaného, ktorá podľa neho vylučovala spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, bola nezákonnosť rekognície, na ktorej ho poškodila A. D. označila ako páchatel'a a ktorá mala spočívať jednak v jej nezákonnom priebehu ale aj v predložení fotografií, ktorých charakter neumožňoval výber spomedzi podozrivých ale priamo ukazoval na jeho osobu. Obžalovaný opakovane v priebehu súdneho konania zdôraznil, že poškodenú nepozná a prvýkrát ju videl až v prípravnom konaní v súvislosti s vyšetrovaním tejto trestnej veci.

V zmysle § 169 Trestného poriadku súd pri rozhodovaní vo veci samej rozsudkom vo vzťahu k vine v prvom rade skúma, či sa skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný stal. Následne rozhoduje o tom, či tento skutok má znaky niektorého z trestných činov a aká je jeho právna kvalifikácia a až následne posudzuje, či tento skutok spáchal obžalovaný a či je za tento trestný čin trestne zodpovedný.

Vo vzťahu k prvej otázke okresný súd jednoznačne konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania, najmä z výpovede svedkyne - poškodenej A. D. jednoznačne vyplynulo, že skutok tak, ako ako je

uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku (a napokon tak, ako bol uvedený v podanej obžalobe) sa skutočne stal. Svedkyňa poškodená tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní konzistentne a logicky popisala to, ako došlo k jej trom stretnutiam s mužom, ktorý sa jej predstavil ako C. a ktorý mal pracovať ako realitný maklér, ako mu na požiadanie na troch stretnutiach dala spolu 13.300,- Eur, o čom jej ten muž vypísal príjmový pokladničný doklad obsahujúci nečitateľný podpis príjemcu. Je tiež z jej výpovede zrejmé, že k žiadnemu sprostredkovaniu kúpy nehnuteľnosti nedošlo a tento muž si tieto peniaze ponechal. Stretnutia s touto osobou vyplývajú aj z ich vzájomnej sms komunikácie ako aj z komunikácie medzi svedkyňou - poškodenou a svedkom G., v ktorej sa poškodená domáha, aby svedok G. zavolať tomu mužovi, lebo mu dala peniaze, ktoré jej nevrátil. Aj svedok G. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil pravosť tejto komunikácie s poškodenou.

Podľa právneho záveru súdu tento skutok, ktorý je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, pretože páchatel' na škodu majetku poškodenej predstavujúcej sumu 13.300,- eur seba obohatil tým, že si tieto peniaze ponechal bez toho, aby sprostredkoval kúpu nehnuteľnosti, za účelom ktorej mu boli tieto peniaze poškodenou zverené ako záloha, čím poškodenú A. D. uviedol do omylu, pretože jej tvrdil, že kúpu nehnuteľnosti sprostredkuje, hoci tak neurobil a ani nikdy nemienil urobiť, pričom týmto svojim konaním spôsobil na majetku poškodenej malú škodu, kedy rozsah škody vyplýva z ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024. Páchatel' pritom konal v priamom úmysle (§ 15 písm. a/ Trestného zákona), pretože z jeho konania je zrejmé, že tento skutok chcel spáchať. Predovšetkým neuzavrel s poškodenou žiadnu zmluvu, nevykonával žiadnu ohliadku nehnuteľnosti na mieste samom a ani nevydal riadne potvrdenie o prevzatí všetkých troch preddavkov v okamihu ich prevzatia tak, aby z nich bolo zrejmé, kto tieto peniaze prevzal a na aký účel. Aj miesto stretnutia (parkovisko pri obchodnom centre a priestory motorového vozidla, ktoré vylučujú iných svedkov) jednoznačne svedčia o zámere páchatel'a tento trestný čin spáchať. Napokon ani do dnešného dňa neboli poškodenej peniaze vrátené alebo kúpa nehnuteľnosti sprostredkovaná. K námietkam obhajoby o primeranej opatrnosti poškodenej súd uvádza, že z hľadiska trestno právnej zodpovednosti sú úplne irelevantné. Poškodená konala v dobrej viere a v jej konaní nebol zistený na rozdiel od páchatel'a žiaden postranný úmysel. V žiadnom prípade nemôže otázka zachovania primeranej opatrnosti poškodeného znižovať alebo dokonca úplne vyvracať vinu páchatel'a.

Obžalovaného z konania, ktoré sa mu kladie za vinu usvedčuje svedkyňa - poškodená A. D., ktorá jednoznačne uviedla, že osoba, ktorej dala peniaze a ktorá sa jej predstavila pod priezviskom „Kováč“ je totožná s osobou obžalovaného. Súd si uvedomuje, že jej výpoveď (medzi ktorú fakticky zahŕňa aj rekogníciu ako zvláštnu formu výsluchu) je jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, ale vzhľadom na konzistentnosť výpovede poškodenej v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní súd v jej tvrdeniach nezistil žiadne podstatné rozpory, ktoré by mohli súd viesť k pochybnosti o pravdivosti jej výpovede. Je potrebné zdôrazniť, že poškodená nemá žiaden vzťah k obžalovanému, ktorého predtým nepoznala a ktorý by nejakým spôsobom mohol ovplyvniť jej výpoveď v jeho neprospech. Tiež nebola zistená žiadna okolnosť, pre ktorú by mohla poškodená úmyselne obviniť obžalovaného zo žalovaného trestného činu, čím by si nutne privodila trestné stíhanie za trestný čin podľa § 346 Trestného zákona. Poškodená obžalovaného ako páchatel'a žalovaného skutku identifikovala aj pri konfrontácii, a hoci tú nemožno stotožňovať s rekogníciou, ale aj tento dôkaz svedčí o dôveryhodnosti poškodenej. Rovnako to platí aj pre agnoskáciu, kde aj tu poškodená na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedla, že obžalovaný je páchatel'om skutku a túto jej výpoveď sa nepodarilo obhajobe účinným spôsobom spochybniť. Vo vzťahu k samotnej rekognícii súd uvádza, že táto bola vykonaná v súlade s tým, ako jej postup stanovuje § 126 Trestného poriadku, kedy bola poškodená poučená o svojich právach. Pri rekognícii osoby je potrebné, aby vylúčaný najskôr osobu opísal (výzor tváre, vlasy, výška a pod.) a až potom sa osoba, ktorá má byť opoznaná zaradi medzi viaceré osoby podobného vzhľadu, čo v danom prípade naplnené bolo, pretože poškodená už v trestnom oznámení presne popisala osobu páchatel'a. Dňa 07.07.2021, kedy bola rekognícia vykonaná prvýkrát, jej boli predložené dva fotoalbumy osôb, ktoré sa vekom zhodujú s osobou, ktorú opísala poškodená. Nakoľko totožnosť páchatel'a v tom čase nebola známa, bolo len prirodzené, že táto rekognícia sa vykonávala pred vznesením obvinenia. Na tejto rekognícii, ktorá neobsahovala fotografiu obžalovaného, poškodená neoznačila žiadnu osobu ako páchatel'a, čo je významné aj z toho hľadiska, že na oboch fotoalbumoch bola fotografia N. C., ktorého ale poškodená vôbec neopoznala ako páchatel'a, čím vylúčila tvrdenie svedka G., že osobou, ktorej mala poškodená odovzdať peniaze bol N. C., na ktorého dal tento svedok poškodenej telefónne číslo a ktorý už zomrel. Z procesného hľadiska je podľa názoru súd prípustné, že sa rekognícia vykonala opäť,

pretože v priebehu vyšetrovania vyšli najavo ďalšie okolnosti, ktoré svedčili pre iný okruh páchatel'ov. Samotná poškodená ako dôvod opätovnej rekognície uviedla (a súd nemá dôvod jej neveriť), že od kamaráta J. sa dozvedela, že tento bol podvedený rovnakým spôsobom ako ona a na to upozornila políciu. Pri rekognícii konanej dňa 23.03.2022 je zrejme, že všetky fotografie pri rekognícii zobrazujú mužov rovnakého veku, charakteru tváre/čft a ani jedna fotografia nie je takého charakteru, ktorá by ju z rekognície vylučovala. Skutočnosť, že jeden z figurantov má náušnicu nie je diskvalifikačným kritériom rekognície, nakoľko náušnica nie je nemenným znakom ako napríklad jazva, tetovanie, kožné výrastky (bradavice) a podobne. Rovnako to platí aj pre jednu čiernobielu fotografiu figuranta, čo možno považovať len za spôsob zobrazenia osoby, avšak typologicky je figurant na tejto fotografii úplne podobný obžalovanému a to je práve pri rekognícii podstatné. Poznávajúca osoba totiž má identifikovať osobu a nie farebnosť fotografie. Ani opakovanie rekognície nespôsobuje, ako už súd vyššie uviedol, jej nezákonnosť, podstatné ale je, aby fotografie figurantov pri druhej rekognícii boli odlišné od prvej rekognície, čo bolo v tomto prípade dodržané. Vykonanie fotorekognície bolo prirodzené z dôvodu, že totožnosť páchatel'a bola v tom čase neznáma, hoci legislatívny výklad § 126 Trestného poriadku navodzuje záver, že rekognícia in natura má prednosť (až v druhom odseku je spomenutá ako druhá aj fotorekognícia). Ale potom, čo poškodená opoznala osobu na fotorekognícii, už nie je podľa názoru súdu možné vykonávať rekogníciu „in natura“ (primerane uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 8 Tdo 1594/2014 z 21.1.2015). Je potrebné vychádzať z toho, že rekognícia je v zásade neopakovateľným úkonom a ako taká má byť vykonaná iba raz a môže byť realizovaná aj pred vznesením obvinenia. Právo na obhajobu v tomto prípade porušené nie je, pretože obhajca a obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní ale už aj v prípravnom konaní po vznesení obvinenia mohli k rekognícii vyjadriť a predkladať dôkazy na jej spochybnenie, čo aj využili. Je potrebné zdôrazniť, že neopakovateľnosť rekognície je potrebné chápať ako právno - procesnú nie faktickú, teda skutočnosť, že poškodená na prvej rekognícii neopoznala žiadnu z jej predložených osôb neznamená, že sa táto rekognícia nemôže znovu zopakovať s inými fotografiami, ak sa procesná situácia v priebehu vyšetrovania zmení tak, že druhá rekognícia je potrebná (k čomu došlo aj v tomto prípade). Neprítomnosť obhajcu na tomto úkone teda nemôže mať za následok nepoužiteľnosť tejto rekognície ako dôkazu alebo jej nezákonnosť. Procesná situácia v prípravnom konaní, kedy páchatel' trestného činu bol neznámy a jeho totožnosť nebolo možné zistiť inak, nutne viedla oprávneného vyšetrovateľa k použitiu rekognície pred vznesením obvinenia. Ak totožnosť osoby nie je zistená, rekognícia in natura ani neprichádza do úvahy. Opakovanie fotorekognície s následnou rekogníciou in natura je možné iba výnimočne, aj to len v prípade, ak sú pochybnosti o totožnosti páchatel'a pri fotorekognícii, čo ale v danej situácii nenastalo, pretože poškodená osobu obžalovaného jednoznačne opísala, na fotorekognícii označila a jednoznačne označovala osobu obžalovaného aj pri konfrontácii a na hlavnom pojednávaní. Žiadne z vyjadrení poškodenej opisujúcej osobu obžalovaného nie je takého charakteru, ktoré by spochybňovalo pravdivosť tvrdení poškodenej.

Pokiaľ sa jedná o obranu obžalovaného spočívajúcu v tom, že v čase spáchania skutku nebol na území SR, táto nebola z pohľadu súdu dostatočne dôveryhodným spôsobom potvrdená. Tvrdenie obžalovaného mala dosvedčiť jeho matka, ktorá napriek svojmu veku 80 rokov v čase jej výpovede v prípravnom konaní, presne uviedla dátumy, kedy mal byť obžalovaný pred troma rokmi za ňou v Nemecku, ale už nevedela uviesť meno klienta, o ktorého sa mala starať, hoci v tom čase už mala sama 77 rokov. To spolu s blízkym príbuzenským pomerom k obžalovanému vedie nutne k pochybnosti o objektivite jej výpovede a snahe pomôcť synovi. Rovnako to platí aj pre svedka E., ktorý ako sám uviedol je kamarátom obžalovaného od detstva, ktorý tiež presne po troch rokoch vedel povedať, kedy bol obžalovaný za ním v Prahe, kde sa mal zastaviť na ceste do Nemecka, ale už nevedel odpovedať ani na základné otázky o obžalovanom, napríklad to, kde obžalovaný pracuje a z čoho žije, hoci ako sám tvrdil, pozná sa s obžalovaným od malička. Za rovnako účelovú je potrebné chápať aj výpoveď svedka G., kedy vo výpovedi na hlavnom pojednávaní mal zjavne tento svedok snahu zakryť svoj podiel na tomto skutku. Predovšetkým najprv nevedel, že dal poškodenej kontakt aj na C. a tvrdil, že takúto osobu nepozná, ale potom pripustil, že taký kontakt vlastne mal. Tiež najskôr tvrdil, že nepozná ani obžalovaného a až na ďalšie otázky v priebehu výsluchu potvrdil, že obžalovaného pozná a že má na neho aj telefonický kontakt. Jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní je nutné vnímať v kontexte prebiehajúcej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou, kde je svedok G. spolu s A. B. obžalovaní za druhovo rovnaký a skutkovo podobný trestný čin. Uvedená obžaloba pri zachovaní prezumpcie neviny síce nemôže slúžiť ako dôkaz o vine obžalovaného v prejednávanej trestnej veci ale podľa názoru súdu svedčí o tom, že svedok G. sa s obžalovaným pozná a tento svedok má motív zakryť trestnú činnosť obžalovaného v prejednávanej trestnej veci. Je potrebné tiež poukázať na zisťovaný motív obžalovaného, ktorý, ako vyplynulo zo stráv Sociálnej poisťovne a príslušného úradu práce, je

bez zamestnania, príjmov, sociálnych alebo iných dávok a je dlhodobo práceneschopný. Teda má motív získať finančné prostriedky aj trestnou činnosťou. Svedok I. vo svojej výpovedi uviedol, že mobilný telefón aj so SIM kartou s týmto telefónnym číslom, na ktoré volal obžalovaný poškodenej, dal do záložne. Tento dôkaz je potrebné vyhodnocovať nie v tom, ako sa obžalovaný k tejto SIM karte dostal, ale že svedok I. stratil nad SIM -kou kontrolu a teda je možné, aby bola táto využívaná inými ľuďmi, napríklad obžalovaným. Výpoveď tohto svedka teda nespochybňuje fakt, že obžalovaný mohol z telefónneho čísla XXXX XXX XXX volať poškodenej, ako to ona tvrdí.

Všetky vykonané dôkazy tak, ako ich súd vyhodnotil, najmä usvedčujúca výpoveď svedkyne - poškodenej A. D. jednoznačne vedú k jedinému záveru, že skutok uvedený v rozsudku mohol spáchať iba obžalovaný. Žiaden z dôkazov naopak tento záver nevyvracia. Preto súd uznal obžalovaného za vinného tak, ako je to uvedené v tomto rozsudku.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Zohľadnil aj primeranosť sankcii podľa § 33a Trestného zákona.

Okresný súd zvážil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Pri rozhodovaní o uložení trestu okresný súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Trestného zákona), čo vyplýva z odpisu registra trestov a registra priestupkov, kde obžalovaný nemá žiadne záznamy. Súd tiež v neprospech obžalovaného nezistil ani žiadnu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona. Preto súd uprednostňujúc výchovný účel trestu uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov, pričom druh trestu ako aj jeho výšku ukladal s prihliadnutím na škodu, ako následok trestného činu, ktorý poškodenej spôsobil. Nemožno pritom brať do úvahy len priamu majetkovú škodu, ale aj ďalšie nepriame následky, ktoré obžalovaný poškodenej spôsobil tým, že jej vzhľadom na jej finančnú situáciu znemožnil hľadať si adekvátne bývanie. Aj zo správania poškodenej, ktorá bola na hlavnom pojednávaní rozrušená je zrejmé, že ju táto udalosť veľmi zasiahla aj po emočnej stránke. Vzhľadom na osobu obžalovaného však z pohľadu súdu nie je nevyhnutný priamy výkon uloženého trestu a opäť zvyrazňujúc výchovný účel trestu u prvotrestanej osoby, ktorou je obžalovaný, výkon trestu podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka, počas ktorej bude mať obžalovaný možnosť svojim správaním preukázať, že toto jeho konanie bolo iba ojedinelým vybočením z riadneho spôsobu života, ktorý viedol.

Okresný súd zároveň uložil obžalovanému, aby poškodenej nahradil spôsobenú škodu vo výške 13.300,- eur, ktorú jej svojim konaním spôsobil a ktorú si poškodenej uplatnila do skočenia prípravného konania čo do dôvodu a jej výšky. Naopak, súd vôbec nerozhodoval o nároku poškodenej na nemajetkovú škodu, pretože túto si poškodenej neuplatnila do skončenia prípravného konania a jej výšku ani nevyčíslila, teda riadne a včas tak, ako to ukladá § 46 ods. 3 Trestného poriadku. Vzhľadom na výšku spôsobenej škody a jej význam a dopad pre samotnú poškodenú uložil obžalovanému, aby ju podľa svojich síl a schopností nahradil v skúšobnej dobe, čím pre poškodenú súd zabezpečil jej náhradu v relevantnom čase skúšobnej doby pod hrozbou priameho výkonu uloženého trestu odňatia slobody.

Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Prešov.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania obžalovaného, ako aj dôkazov vykonaných v štádiu prípravného konania na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba bol spáchaný, vykazuje znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a tento skutok spáchal obžalovaný. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsiahle dôvody odvolania okresného súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a udáva.

Obžalovaný sa v celom konaní bránil tým, že skutok nemohol spáchať, lebo v tom čase nebol na území SR, nakoľko bol pri svojej mame, ktorej niesol lieky, čo môže potvrdiť svedok M. E. a jeho matka L. B.. Obžalovaný poškodenú vôbec nepozná, táto ho nepoznala ani pri konfrontácii.

Obžalovaný aj podľa názoru krajského súdu bol usvedčený, že osobu, ktorá vystupovala ako C. a ktorá prevzala od poškodenej sumu 13.300,- eur, je obžalovaný, čo je zrejmé z výpovede poškodenej A. D., ktorá tak v prípravnom konaní, v trestnom oznámení ako aj na hlavnom pojednávaní uviedla, akým spôsobom ju G. nakontaktoval na osobu menom C., ktorej vyplatila predmetné finančné prostriedky na tri krát, ktorý jej dal aj potvrdenie o prevzatí finančných prostriedkov, následne sa mu už nemohla dovolať, žiadny pozemok jej nesprostredkoval, taktiež kontaktovala E. G., ktorý jej hovoril, že osoba menom C. má covid, neskôr, že sa s ním nemôže skontaktovať. V prípravnom konaní pri konfrontácii uviedla, že spoznala obžalovaného podľa hlasu, následne ho spoznala pri rekognícií, ktorá sa konala dňa 23.03.2022, pričom uviedla, že to bola práve ona, ktorá oznámila polícii, že obdobným spôsobom bol o peniaze pripravený aj jej známy vo Vranove nad Topľou. Taktiež poškodená aj na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný je tou osobou, ktorej dala peniaze za účelom kúpy pozemku.

Čo sa týka výpovede svedka G., je potrebné uviesť, ako to už skonštatoval aj okresný súd pri odôvodnení výpovedí tohto svedka, že tento svedok jednoznačne zavádzal, keď uviedol, že kontaktoval poškodenú na pána C., pričom poškodená túto osobu ani neopoznala pri rekognícií, taktiež zavádzal orgány činné v trestnom konaní v otázke poznania obžalovaného, keď uvádzal, že túto osobu vôbec nepozná, následne uvádzal, že ho videl niekde na pumpe a potom ešte niekoľko krát, pričom je potrebné poukázať aj na skutočnosť uvádzanú už súdom prvého stupňa, že na obžalovaného B. a E. G. už aj bola podaná obžaloba Okresnou prokuratúrou Vranov nad Topľou, pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 ods. 2 Tr. zákona, ktorý mal byť spáchaný sofistikovaným spôsobom, ako v tomto prípade. Z nej je zrejmé, že práve osoba E. G. bola tou osobou, ktorá tam vo veci Okresného súdu Vranov nad Topľou poškodenému J. kontaktovala na obžalovaného B., dokonca poškodeného aj opakovane doviezla na miesto stretnutia. Je teda zrejmé, že práve z vyššie uvedenej skutočnosti vyplýva dôvodný záver, že bol to práve svedok E. G., ktorý nakontaktoval poškodenú na obžalovaného B..

Krajský súd sa stotožňuje aj s hodnotením výpovedí svedkov M. E. a L. B., keď uvádza, že sa jedná o svedkov, ktorí vypovedali v snahe pomôcť obžalovanému zbaviť sa celej tej zodpovednosti, nakoľko si pamätali skutočnosti z pred troch rokov a nepamätali si skutočnosti, ktoré nastali aj neskôr.

Správne vychádzal okresný súd aj z listinných dôkazov, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní a správne tieto listinné dôkazy aj vyhodnotil.

Na základe takto vykonaných a hodnotených dôkazov potom v súlade so zákonom dospel okresný súd k záveru, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný a tento má znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko obžalovaný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu.

Nepochybil okresný súd ani pri rozhodovaní o treste a jeho výmere, kedy ohodnotil osobu obžalovaného, ktorý v tú dobu súdne trestaný nebol, má jeden záznam v evidencii priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a vzhľadom aj na výšku škody správne rozhodol, keď uložil obžalovanému výchovný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov a výkon trestu podmienenečne uložil na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka.

Poškodená si riadne a včas v prípravnom konaní platila nárok na náhradu škody, pri ktorej aj rozhodnutie súdu, ktorú uložil obžalovanému povinnosť aj pri skúšobnej dobe podľa svojej schopnosti nahradil škodu spôsobenú trestným činom poškodenej A. D. vo výške 13.300,- eur a uložil žalovanému povinnosť nahradiť poškodenej A. D. škodu vo výške 13.300,- eur.

Čo sa týka odvolacích námietok, ktoré sú uvedené v písomnom odôvodnení odvolania obžalovaného je potrebné uviesť, že argumentácia obhajcu obžalovaného o tom, že súd sa nesprávne vysporiadal s výpoveďami svedkov M. E. a L. B., nakoľko z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že obžalovaný sa v čase spáchania skutku nenachádzal na území SR. Tu poukazuje krajský súd aj na samotné rozdiely vo výpovedi obžalovaného, ktorý uvádzal, že v tom čase, kedy išiel za matkou, išiel na vlaku, pričom

z výpovede svedka E. táto skutočnosť nevyplýva, tento vypovedal, že niekedy bol za ním práve svedok na vlaku, niekedy osobným motorovým vozidlom. Svedkyňa B. nevedela uviesť ani meno osoby, ktorú mala opatrovať, nevedela uviesť ani v ktorom meste a ani tú skutočnosť, ako za ňou došiel jej syn. Ďalšia námietka obhajoby o tom, že poškodená pri rekognícií označila ako osobu páchatela osobu menom C., nie je odôvodnené, nakoľko zo zápisnici o rekognícií zo dňa 07.07.2021 jednoznačne vyplýva, že poškodená neoznačila ako páchatela žiadnu osobu z fotografií, ktoré jej boli predložené.

K námietke zákonnosti rekognícií je potrebné poukázať už na námietky obhajoby v štádiu prípravného konania, kedy na generálnu prokuratúru bola podaná žiadosť o aplikáciu ustanovenia § 363 ods. 1 a nasl. Tr. poriadku, kde aj generálny prokurátor uviedol, že nezistil pochybnosti pri vykonávaní predmetnej rekognície. Preto krajský súd poukazuje na tú skutočnosť, že síce rekognícia nebola vykonaná v súlade so zákonom, avšak poškodená popísala osobu pred vykonaním rekognície i podanom trestnom oznámení. Taktiež úkony vykonané pred vznesením obvinenia nepovažoval ani krajský súd za neodôvodnené, nakoľko tieto mali viesť orgány činné v trestnom konaní k zisteniu totožnosti páchatela.

Krajský súd k námietke obhajoby, že figuranti pri rekognícií sa nepodobali, uvádza, že práve tieto osoby, ktoré boli pri rekognícií dňa 23.03.2022 boli veľmi podobné a tak nepochybili orgány činné v trestnom konaní pri vykonaní tohto dôkazu. Taktiež sa stotožňuje s názorom okresného súdu, ktorý uvádza, že pokiaľ bola urobená rekognícia prostredníctvom fotografií, rekognícia „in natura“ už nie je možná.

S námietkami obhajoby vo vzťahu k výpovedi poškodenej A. D., tu je potrebné uviesť, že okresný súd sa dôsledne s týmito námietkami vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku a s týmito dôvodmi sa stotožňuje aj krajský súd.

K námietkam konfrontácie poukazuje krajský súd ako aj okresný súd na tú skutočnosť, že poškodená opoznala najprv pri konfrontácií obžalovaného podľa hlasu a neskôr uviedla, že je to práve tá osoba, ktorej dala peniaze za účelom na kúpu pozemku.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.